



ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

Ο Γιώργος Αυγερόπουλος είναι πάντα παρών

Ο σπουδαίος Έλληνας δημιουργός ντοκιμαντέρ και δημοσιογράφος με αφορμή τη νέα του δουλειά τους *Παρόντες*, μιλά για την Πανδημία, την Ελλάδα της κρίσης, την Ευρωπαϊκή Ένωση και τη στάση της, τη δημοσιογραφία του σήμερα, τα ντοκιμαντέρ και τους φόβους του.

☰ ΘΟΔΩΡΗΣ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ | 16 ΦΕΒ 2021



Κ «άνω αυτό που ξέρω να κάνω καλά ή τουλάχιστον προσπαθώ να το κάνω όσο καλύτερα μπορώ. Το να βρίσκομαι εκεί όταν συμβαίνει κάτι πολύ σημαντικό που πιστεύω ότι θα επηρεάσει την ιστορία και την κοινωνία», είναι το πρώτο πράγμα που μου λέει ο Γιώργος Αυγερόπουλος από την άλλη άκρη του Google Meet, γιατί έτσι όπως έχει γίνει η κατάσταση θα ήταν αδύνατο να βρεθούμε από κοντά μέσα στην πανδημία, στη συνθήκη που μας έχει κάνει να ζούμε (σχεδόν) τα πάντα από μία κάποια απόσταση τέλος πάντων, ή πάλι μέσα από μία οθόνη, όταν ρωτάω πώς νιώθει που σε κάθε σημαντική αλλαγή που συμβαίνει σε αυτόν τον μάταιο κόσμο, είτε μιλάμε για τον πρώτο πόλεμο που είδαμε live, -πάλι μέσα από μία οθόνη- αυτόν της Γιουγκοσλαβίας ή το χρονικό του 20ού αιώνα ή τα χρόνια της κρίσης και της πανδημίας, αυτός ήταν, είναι (και θα είναι) εκεί.

Πάντα εκεί, πάντα παρών. Με την κάμερά του να τραβά υλικό αμέτρητων ωρών, να καταγράφει και εντέλει να συμπυκνώνει 5, 10, 20 χρόνια σε ντοκιμαντέρ σαν timelapse διάρκειας 75, 90 ή 120 λεπτών.

«Αυτό ξεκινά από την προσωπική μου αναζήτηση και πηγαιίνει μέχρι το σημείο που κάτι τέτοιο μπορεί να είναι χρήσιμο για την κοινωνία. Προσπαθώ να δουλέψω με έναν τέτοιο τρόπο ώστε να σεβαστώ τους συμπολίτες μου. Κανένας δεν είναι χαζός, όλοι καταλαβαίνουν. Επομένως, το να γνωρίζει κανείς όσα περισσότερα γίνεται για την εγχώρα και την παγκόσμια πραγματικότητα είναι κάτι το οποίο είναι σημαντικό και μπορεί να ξεκλειδώσει το πώς θα ερμηνεύσεις το παρόν σου και το τι έχει συμβεί λίγα χρόνια πριν έτσι ώστε να πεις την ιστορία», αναφέρει χαρακτηριστικά.

Ο Γιώργος Αυγερόπουλος έχει συνηθίσει να παρατηρεί αυτόν τον κόσμο. Αυτό κάνει και τώρα, στους *Παρόντες*, την ταινία που αποτελεί συνέχεια και μετεξέλιξη του ομώνυμου πολυμεσικού project που ξεκίνησε το [iMEDD](#) (incubator for media education and development) τον Απρίλιο του 2020 και ξεδιπλώνεται με φόντο το δημόσιο σύστημα υγείας, παρατηρώντας σε βάθος χρόνου τους επιφανείς πρωταγωνιστές της διαχείρισης της πανδημίας, αλλά και τους αφανείς ήρωές της. Ο ίδιος χαρακτηρίζει το ντοκιμαντέρ του πολιτικό, και θέτει κρίσιμα ερωτήματα για τη νέα μετα-Covid εποχή που βρίσκεται ήδη εδώ. Οι *Παρόντες*, όπως είπαμε, ήταν η αφορμή, γιατί μας μίλησε ακόμα για την πανδημία, την Ελλάδα της κρίσης, την Ευρωπαϊκή Ένωση και τη στάση της, τη δημοσιογραφία του σήμερα, τα ντοκιμαντέρ και τους φόβους του.

Οι Παρόντες είναι αυτό που υπονοεί ο τίτλος. Είμαστε παρόντες, είμαστε εδώ χωρίς να ξεχνάμε τους ανθρώπους που έφυγαν. Ανθρώπους που έζησαν, που δεν είναι απλώς αριθμοί· είχαν ονοματεπώνυμα, φίλους, οικογένειες που δεν μπόρεσαν να τους αποχαιρετήσουν. Είναι ένα μεγάλο μήκος πολιτικοκοινωνικό έργο που συμπυκνώνει τον πρώτο χρόνο της πανδημίας, όλο αυτό που περνάμε από τον Φεβρουάριο του 2020 μέχρι τον Ιανουάριο του 2021. Δεν είναι υγειονομικού ενδιαφέροντος, δεν αναλύει τις επιπτώσεις στην ψυχική υγεία των ανθρώπων, αλλά εστιάζει στην πολιτική διαχείριση της πανδημίας, στο πώς η τωρινή κυβέρνηση διαχειρίστηκε την πανδημία πολιτικές αποφάσεις που έρχονται και μπλέκονται με τις ιστορίες αυτών των αφανών ηρώων που τραβάνε το ζόρι. Η ταινία είναι αφιερωμένη σε αυτούς τους αφανείς ήρωες.

Είναι τρομερό να βλέπεις την εικόνα των φρεσκοσκαμμένων τάφων, μου θύμισε αυτά που είχα δει στη Γιουγκοσλαβία κατά την περίοδο του εμφυλίου πριν από 30 χρόνια, τότε που έβλεπα τάφους να ανοίγονται συνεχώς στα νεκροταφεία. Αυτές οι εικόνες με έχουν στοιχειώσει. Τις βλέπω στον ύπνο μου. Όπως, τώρα, βλέπω τους ανθρώπους που παλεύουν στην εντατική.





© Smallplanet

Προσπάθησα να κάνω μία ταινία που θα μιλά για πράγματα που δεν ακούγονται στα δελτία ειδήσεων. Δυστυχώς, εδώ που έχουμε φτάσει δεν ασκείται καμία κριτική από τους δημοσιογράφους προς την εξουσία. Είναι εντυπωσιακό αυτό το πράγμα, απίστευτο. Και αντίθετο με την ουσία της δημοσιογραφίας.

Η δημοσιογραφία είναι για να ελέγχει την εξουσία, έτσι με έμαθαν εμένα. Πλέον, δεν ασκείται. Στους Παρόντες ασκείται και ακούγονται τα πράγματα όπως πρέπει να ακουστούν. Όπως συνέβησαν.

Η πανδημία διέκοψε την πορεία του AGORA II: ΔΕΣΜΩΤΕΣ. Ωστόσο, ήμασταν τυχεροί γιατί είχαμε την ταινία στους κινηματογράφους για περίπου έναν μήνα. Ωστόσο, μας διέκοψε την πορεία της προς το εξωτερικό, όσα είχαμε κανονίσει. Κάποια φεστιβάλ αναβλήθηκαν, άλλα έγιναν διαδικτυακά. Δε βγάλαμε τη γάτα μας να κλαίει και βγάλαμε την ταινία on demand στο διαδίκτυο. Έτσι, κάπως την είδε ο κόσμος σε αυτή τη νέα πραγματικότητα.

Στο AGORA II: ΔΕΣΜΩΤΕΣ προσπάθησα να κλείσω σε ένα κουτί τη θλιβερή συλλογική μας μνήμη. Και οι δύο ταινίες *AGORA* ήταν οδυνηρές για μένα. Ένας από τους βασικότερους λόγους που το λέω αυτό έχει να κάνει με το γεγονός ότι πολιτικές που είχα συνηθίσει να βλέπω σε χώρες της Αφρικής, της Ασίας και της Λατινική Αμερικής τις είδα να έρχονται στην πόρτα μου. Αυτό ήταν το πιο σημαντικό και ήταν εξαιρετικά οδυνηρό για διάφορους λόγους. Για το δράμα που τράβηξε αυτός ο λαός που χλευάστηκε, ποδοπατήθηκε, φτώχυνε, τόλμησε να ελπίζει κάποια στιγμή και στη συνέχεια απογοητεύτηκε και συντηρητικοποιήθηκε ακόμα περισσότερο.

Νομίζω ότι η συντηρητικοποίηση της κοινωνίας επήλθε από την απογοήτευση του ονείρου. Κάποια στιγμή κάναμε «μία έφοδο στον ουρανό». Δηλαδή όταν η Ευρώπη σε απειλεί ότι θα σε αφήσει να χρεοκοπήσεις, να πεινάσεις και εσύ στο δημοψήφισμα ψηφίζεις όχι, αυτό κάτι λέει. Ένα φτάνει πια. Κι όταν αυτό σκάει τότε ανταμβανόμαστε όλοι ότι υπάρχει πρόβλημα. Ο κόσμος άρχισε να μετατοπίζεται και να λέει αυτό το «όλοι ίδιοι είναι» και να φεύγει σαν εκκρεμές από τα αριστερά προς τα δεξιά.

Άλλοι μου λένε ότι οι δύο ταινίες *AGORA* είναι μια μαχαιριά. Για μένα είναι μία προσπάθεια που έκλεισε 10 χρόνια σε δύο ταινίες, έτσι ώστε ο ιστορικός του μέλλοντος μαζί με ότι έχει γραφτεί [βιβλία, αναλύσεις, άρθρα], να έχει δυο ταινίες τεκμηρίωσης με εικόνα και ήχο.

Αυτό κάνω και με τους Παρόντες τώρα.

Ο άνθρωπος ξεχνά πολύ εύκολα. Είναι κάτι φυσιολογικό, είναι η λειτουργία του εγκεφάλου για να προχωρήσουμε μπροστά.

Όταν τα βλέπεις μαζεμένα τα ξαναζεις, αυτό κάνει τεράστια εντύπωση στο κοινό, είτε είναι Έλληνες που τα έζησαν είτε άνθρωποι από το εξωτερικό που μπορούν να δουν μέσα στον χρόνο της ταινίας ένα timelapse που συμπυκνώνει πέντε χρόνια από τη ζωή μας.



© Γιώργος Μουτάφης

Στις ταινίες μου δεν καταγράφω απλά. [Αυτές] Εμπειριέχουν θέση και δραματουργία. Τη δημοσιογραφία τη χρησιμοποιώ σαν εργαλείο, ένα από όσα έχω στη διάθεσή μου για να κάνω κάτι πιο μεγάλο, πιο ευρύ που να έχει ρυθμό, να γεννά συναισθήματα, να συνταράσσει τον άλλο και να του μένει όταν τελειώνει την προβολή, να έχει μείνει κάτι να σκεφτεί. Αυτό επιτυγχάνεται με τη σύνθεση. Ο τρόπος που έχεις στήσει την ταινία στο χαρτί.

Νομίζω ότι έχουν περάσει 5 χρόνια από τον Μάρτιο του 2020.

Το ζήτημα, τώρα, είναι τι θα γίνει και ποιος θα είναι ο δημόσιος διάλογος που θα αναπτυχθεί μετά τα lockdown. Βρισκόμαστε ήδη στη μετα-Covid εποχή που τα πράγματα έχουν αλλάξει.

Η πανδημία τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Ευρώπη και σε άλλες χώρες του κόσμου χρησιμοποιείται ως πρόσχημα ώστε να περάσουν διάφορα πράγματα. Αναπτύσσεται, λοιπόν, ένα debate για ένα νέο κοινωνικό συμβόλαιο. Ποιος θα πληρώσει την πανδημία; Βλέπουμε σε αντίθεση με την προηγούμενη περίοδο να διοχετεύονται τεράστια ποσά προς την οικονομία και όλα αυτά που μας έλεγαν πριν, όπως για παράδειγμα οι πολιτικές λιτότητες, να ξεχνιούνται.

Με την προηγούμενη κρίση δεν έχουμε ξεμπερδέψει. Έχουν έρθει όλα και έχουν γίνει ένα υπέροχο κουβάρι. Όλη αυτή η περιπέτεια θα πρέπει να αφυπνίσει την κοινωνία των ενεργών πολιτών. **Υπάρχει παλιό φίλτρο λυγισμένο μπροστά μας. Τα κοιτάμε και ποιος θα**

πιαρχει πεισιον ουσις λαμειρον μπισυια μας. ια εργασιιακα, ποιως σα πληρώσει για την πανδημία, η παιδεία, η δημόσια υγεία, το ζήτημα του κοινωνικού συμβολαίου. Είναι ζητήματα με τεράστια έμφαση που βγήκαν μπροστά αυτή τη στιγμή. Όπως και η οπισθοχώρηση βασικών συνταγματικά κατοχυρωμένων δικαιωμάτων σαν το δικαίωμα του συνέρχεσθαι και του συναθριζεσθαι είναι πράγματα που έχουν βγει στο προσκήνιο με πάρα πολύ μεγάλη έμφαση και νομίζω ότι θα πρέπει να είμαστε σε εγρήγορση, έτοιμοι να αντιδράσουμε.

Ο Χρυσοχοϊδής απαγόρευσε τις διαδηλώσεις καθ' άπασα την επικράτεια για 4 ημέρες με πρόσχημα την πανδημία. Αυτό είναι φοβερό, δεν έχει ξανασυμβεί. Την ίδια ώρα οι πρόσφυγες στη Μόρια κλείστηκαν μέσα στο στρατόπεδο με πρόσχημα την πανδημία, έγιναν οι κλειστές δομές που πάντα ήθελαν να κάνουν, βλέπεις πώς γίνεται η κρίση ευκαιρία για να περάσουν διάφορα πράγματα.

Δε θυμάμαι να έχω ξαναζήσει κάτι παρόμοιο. Κατά βάση τα ΜΜΕ ήταν μοιρασμένα. Υπήρχαν τα φιλοκυβερνητικά που υποστήριζαν την εκάστοτε κυβέρνηση και τα αντιπολιτευόμενα. Τώρα έχουμε περάσει σε ακρότητες, βλέπε «αδιστακτο τσιτάχ», «υπέρκομψη», «νέος Μωυσής». Την κριτική, πλέον, την βλέπεις σε λίγα Μέσα και κυρίως στα κοινωνικά δίκτυα.

Έχουμε φτάσει σε ένα σημείο όπου μεσούσης της πανδημίας ένας και μοναδικός άνθρωπος κέρδισε 13 δις δολάρια σε μια μέρα, ο ιδιοκτήτης της Amazon, Jeff Bezos. Μήπως έχει κάποια θεϊκή χάρη; Αυτό είναι εξαιρετικά άδικο, το φωνάζαμε τόσα χρόνια οι προοδευτικοί άνθρωποι ότι δεν είναι δυνατόν μονάδες να συγκεντρώνουν στα χέρια τους πλούτο όσο ολόκληροι ήπειροι.



© Γιώργος Μουτάφης

Αυτός είναι ο κόσμος μας, καλώς ήρθες στον άγριο ασύδοτο καπιταλισμό.

Κάθε κοινωνία έχει τις ιδιαιτερότητες της. Πιστεύω ότι με την

οικονομική κρίση που θα έρθει τα πράγματα θα γίνουν χειρότερα, υπάρχουν άνθρωποι που έχουν να δουλέψουν έναν χρόνο. Ολόκληροι κλάδοι. Είδα στα γυρίσματα μουσικούς της Θεσσαλονίκης να πηγαίνουν να πάρουν φαγητό σε συσσίτια. Και η κυβέρνηση τους εμπαίζει.

Είδα αγρότες να πετούν τη σοδειά τους το καλοκαίρι. Φοβερή εικόνα. Το να πετάς φαγητό, εμένα κάτι μου κάνει πάντα. Ο άλλος πετούσε 400 τόνους καρπούζια επειδή δεν άνοιξαν τα ξενοδοχεία και σταμάτησαν οι εξαγωγές, γιατί συνέβη όλο αυτό που ζήσαμε. Να μπαίνει με το τρακτέρ και να τα πατά με τις ρόδες. Η κυβέρνηση εκεί που θα έπρεπε να υποστηρίξει τον πρωτογενή τομέα ήταν απύσχα.

Τι θέλουμε; Μία κοινωνία τύπου Ελ Σαλβαδόρ με μια χούφτα υπερπλούσιους που ζουν την απίστευτα χλιδάτη ζωή τους κυκλοφορώντας με τεθωρακισμένα δίπλα από πεταμένους ανθρώπους και πιτσιρίκια που σνιφάρουν κόλλα; Αυτό είναι ωραίο θέαμα; Είναι μία καλή κοινωνία;

Είναι εντυπωσιακό το πόσο λίγη είναι η Ευρωπαϊκή Ένωση, όπου και αυτή την κρίση, όπως και τις προηγούμενες ακριβώς, την αντιμετωπίζει με τον ίδιο τρόπο. Με ατελείς λύσεις, κρύβοντας το πρόβλημα κάτω από το χαλί, μέχρι να εμφανιστεί η επόμενη. Αυτό συμβαίνει συνέχεια και δυστυχώς μέσα σε αυτή την ιστορία, μέσα σε αυτή την παράνοια βγήκαν στην επιφάνεια ακριβώς οι εθνικιστικές πολιτικές για την εξάλειψη των οποίων υποτίθεται ότι η ΕΕ ιδρύθηκε.

Η ελίτ των Βρυξελλών, η πολιτική και οικονομική ελίτ της Ευρώπης διακατέχεται από αυτό που σήμερα ονομάζουμε νεοφιλελευθερισμό. Φυσικά, κανένας δεν πρόκειται να παραδεχτεί ανοιχτά ότι είναι νεοφιλελεύθεροι, ακόμα και αν αυτοπροσδιορίζονται διαφορετικά, όλες οι πολιτικές που ακολουθήθηκαν τα τελευταία χρόνια είναι ποτισμένες από το δόγμα της ελεύθερης αγοράς, του μικρού κράτους, του «αφήστε την αγορά να κάνει τα μαγικά της». Αυτό είναι σημαντικό. Είναι μια σχολή σκέψης και τα μυαλά των ανθρώπων είναι κολλημένα σε αυτό.

Ξαφνικά, λοιπόν, η Ευρωπαϊκή Ένωση ανακάλυψε με τεράστια έκπληξη ότι η αγορά δε μπορεί να μας σώσει από την πανδημία.

Η δημόσια πολιτική είναι εκείνη που παίζει μεγάλο ρόλο. Το να έχεις ένα αξιόπιστο σύστημα δημόσιας υγείας σε βοηθά να αντιμετωπίσεις τέτοιες καταστάσεις και αυτό ήταν πραγματικά μία συνειδητοποίηση και μία ανώμαλη προσγείωση για πάρα πολλούς ανθρώπους που παλιότερα μας έλεγαν ότι δεν υπάρχουν «λεφτόδεντρα» – ξαφνικά, όμως, είδαμε δέντρα με λεφτά να ξεφυτρώνουν παντού. Με κυβερνήσεις να ρίχνουν τεράστια ποσά στην οικονομία.

Αυτό δε σημαίνει ότι ξαφνικά άλλαξαν ιδεολογία. Τα πράγματα είναι πολύ δεδομένα. Με το που ξεκίνησε η πανδημία άρχισε η μία χώρα να κλέβει φορτία υγειονομικού υλικού από την άλλη. Άρα όταν στην ΕΕ βρίσκεσαι μπροστά σε πολύ μεγάλες φαρμακευτικές εταιρείες που έχουν από τα ισχυρότερα λόμπι του κόσμου και αντιλαμβάνονται ότι δε σου δίνουν εμβόλια γιατί τα πουλάνε σε άλλες χώρες που πληρώνουν

ακριβότερα, καλώς ήρθες στον πολύ άγριο καπιταλισμό του 21ου αιώνα – που δεν έχει καμία σχέση με τον καπιταλισμό που μεγαλώσαμε της δεκαετίας του '70 και του '80.



© Smallplanet

Η Ευρώπη που έχουμε αγαπήσει κι έχουμε ονειρευτεί δε μοιάζει σε τίποτα με αυτό το έκτρωμα που έχει δημιουργηθεί στις Βρυξέλλες με τις «παχιές γάτες» που τις πληρώνουμε εγώ, εσύ κι όλος ο κόσμος για να κάθονται να προσπαθούν να συνεννοηθούν με εταιρείες και να μη βρίσκουν οποιαδήποτε λύση. Άρα έχουμε αποτύχει οικτρά σαν Ευρωπαϊκή Ένωση.

Οι πλούσιοι έχουν κερδίσει πάρα πολλά και οι φτωχοί έχουν χάσει περισσότερα, αυτό το πράγμα μόνο καταστροφή θα φέρει γιατί ταυτόχρονα αυτή η ασυδοσία και η απληστία των μονάδων οδηγεί στην καταστροφή του κλίματος. Είναι άνθρωποι πίσω από τις εταιρείες που θέλουν να εξορύξουν το πετρέλαιο που κρύβεται κάτω από την Αρκτική. Άνθρωποι που παίρνουν αποφάσεις για να κερδίσουν περισσότερα. Πρέπει να το σταματήσουμε, δε γίνεται αλλιώς.

Έχω περάσει έναν καρκίνο και ζω πάντα με τον φόβο της επανεμφάνισής του, παρόλο που έχουν περάσει τόσα χρόνια. Αυτό δε σου φεύγει. Έτσι είπα ότι έχω μια αρρώστια της οποίας έχω το φόβο, οπότε δε μπορώ να έχω κι άλλον [φόβο]. Στα γυρίσματα προσπαθούσα να φυλαχτώ όσο μπορώ, έτσι δούλεψα κιόλας. Όταν μπήκα μέσα στη ΜΕΘ τηρήσαμε όλα τα μέτρα και κάναμε το γύρισμα όπως θα το έκανα σε μία εμπόλεμη ζώνη, όπου μπορείς να φας καμία αδέσποτη.

Πώς διαχειρίζομαι τον φόβο; Φοβάμαι πάρα πολύ. Πιο μικρός, στο Σαράγιεβο όταν τραυματίστηκε βαριά από μία έκρηξη όλμου ο άνθρωπος που βρισκόταν μπροστά μου δύο μέτρα, πάγωσα. Με τον καιρό έχω μάθει να τιθασεύω τον φόβο, να μην παγώνω – γιατί αυτό είναι το πιο σημαντικό. Δεν έχω γίνει αναισθητο γαϊδούρι ή κάποιος ατρόμητος. Φοβάμαι, κλαίω, πάω στη γωνία και ξερνάω, όλες αυτές τις ανθρώπινες αντιδράσεις που αν βρίσκεσαι σε μια τέτοια κατάσταση ξέρεις ότι πρέπει να βγεις ζωντανός, να γυρίσεις πίσω να πεις την ιστορία. Τι είδες.

Είχαμε αυτή τη συζήτηση με τον μακαρίτη τον Γιάννη Μπεχράκη. Τον ρωτούσα κι εγώ πώς το διαχειρίζεται. Κι εκείνος όμως έτσι ζούσε. Μου είπε ότι του ήταν πολύ δύσκολο. Συνειδητοποίησα ότι κάναμε τα ίδια πράγματα για να επιβιώσουμε.



Όλα αυτά που έχω δει έχουν αφήσει πληγές στην ψυχή μου. Το μόνο που μπορείς να κάνεις είναι να ρίξεις λίγο χώμα από πάνω και να το σκεπάσεις. Με τον καιρό, όμως, στο πρώτο «τσικ», μόλις πας να ασφαλίσεις κάτι, σε παίρνουν τα ζουμιά. Βλέπεις εφιάλτες και πετάγεσαι το βράδυ. Δεν είναι κάτι που το διαχειρίζεσαι εύκολα. Προσπαθείς να το ξεχάσεις με τον χρόνο, ρίχνεις λίγο χώμα σε μια προσπάθεια να το θάψεις αλλά δεν είναι κάτι που θάβεται. Ξαναβγαίνει.

Μου έχουν λείψει τα ταξίδια. Έχω πάσει τον εαυτό μου να μπαίνει και να κοιτά δρομολόγια αεροπλάνων και να τριτάρω φανταστικά σε διάφορες πόλεις του κόσμου. Κι όλα αυτά φαίνονται μακρινά.

Τα γυρίσματα είναι τα σίδερα, τα μπετά, τα πλακάκια που τα έχεις κουβαλήσει, έχεις κοιτάξει να είναι καλά για να δημιουργήσεις. Στο μοντάζ μπαίνεις για να χτίσεις το σπίτι με αυτά τα υλικά. Είναι μία πάρα πολύ δημιουργική διαδικασία.

Οι ταινίες είναι σαν το κρασί, τις αφήνεις λίγο να κάτσουν.

Παλαιότερα, στον *Εξάντα* δούλευα σε εξοντωτικούς ρυθμούς. Σταματούσε το ένα γύρισμα και αρχίζαμε το επόμενο. Καμιά φορά τα μπέρδενα στο κεφάλι μου, είχε μείνει το μυαλό μου στην Αργεντινή, άρχιζα κάτι για τη Βολιβία και για παράδειγμα μπέρδενα τις πρωτεύουσες. Ήταν αρκετά σκληρό. Τώρα περιμένω 3-4 μήνες. Να μου μείνει χρόνος να σκεφτώ, να δω ποιο θα είναι το επόμενο και γιατί να είναι αυτό.

Δε θα πάψω ποτέ να είμαι αισιόδοξος, γιατί αν σταματήσεις να

ελπίζεις τότε καλό θα 'ναι να πεθάνεις.

Info

Στις 17-18-19 Φεβρουαρίου το iMEDD (incubator for Media Education and Development) πραγματοποιεί ένα διαδικτυακό forum για τη Δημοσιογραφία με τίτλο REFLECT, REFORM, RESTART, στοχεύοντας μέσα σε 3 ημέρες να παρουσιάσει μια ανασκόπηση στο πως η φετινή χρονιά επηρέασε τη δημοσιογραφία, να παραθέσει εργαλεία και τεχνικές που συνδράμουν στον μετασχηματισμό του κλάδου, αλλά και να φιλοξενήσει συζητήσεις για την επόμενη ημέρα της δημοσιογραφίας.

Μέσα από πάνελ συζητήσεων, παρουσιάσεις, flash sessions, workshops, την Avant-Première: Ντοκιμαντέρ «ΠΑΡΟΝΤΕΣ» (Ελλάδα, 2021, 75 min.) σκην. Γιώργος Αυγερόπουλος, παραγωγή iMEDD, αλλά και τη μηνιαία συνάντηση των ΔΙΑΛΟΓΩΝ του ΙΣΝ με τίτλο "Παρόντες": Μπαίνει η Ενημέρωση σε Καραντίνα;», οι συμμετέχοντες θα έχουν την ευκαιρία να ενημερωθούν, να προβληματιστούν, να ανταλλάξουν απόψεις και να έρθουν σε επαφή με επαγγελματίες και ακαδημαϊκούς από την Ελλάδα και το εξωτερικό.

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ

ΟΡΟΙ ΧΡΗΣΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΟΡΡΗΤΟΥ



NEWSLETTER



© ONEMAN 2021. ALL RIGHTS RESERVED

ΑΠΟΡΡΗΤΟ